

det nødvendigt, at Statsmagten, Majoratsbesidderne, Succesforerne og Fæsterne paa Majoratet repræsenteres eller have Garantier i Kommissionen. Flertallet foreslaar derfor Kommissionen sammensat foruden af Repræsentanter for Majoratsbesidderen og for Succesforen tillige — i Lighed med de ved Lovene af 8de April 1851 og 3die Marts 1852 anordnede Tarationskommissioner — af en af Regeringen valgt Formand samt 2 Medlemmer, valgte af Rigsdagen, eet af hver af dens Thing.

I Henhold til de udtalte Grundsætninger, som forbeholdes en nærmere Udvikling, stiller Flertallet de nedenfor opførte Ændringsforslag.

Mindretallet (Frederiksen, Nyholm og Nimestad) er vel enigt med Flertallet i, at der ikke ved Udførelsen af Grundlovens § 93 maa beredes Fæsterne paa Majoratsgodserne en Forringelse i deres Stilling; men man skjønner heller ikke rettere, end at Udkastet har havt et aabent Die derfor, og at det navnlig ved Bestemmelserne i § 20 paa en virksom Maade har tilstræbt at forbinde Majoratsbøndergodsets Overgang til Selveiendom paa billige Vilkaar med selve Løsningen af Majoratsbaandet.

De Forslag, som Flertallet har opstillet til Betyggelse for Majoratsbønderne, har man derimod i Almindelighed ikke kunnet tiltræde. Naar Flertallet saaledes under Nr. 5 har foreslaaet at tilsikre dem, der have kjøbt Gaarde eller Huse af Majoratet, en Uopfigelighed for de resterende Kjøbesummer udover den engang ved Overenskomsten med Majoratet bestemte, da kan Mindretallet dels ikke erkende Tilstedeværelsen af den Fare, som derved tilsigtes forebygget, dels maa man anse det for utilstedeligt og svækkende for den almindelige Retsfølelse paa denne Maade at gribe ind i de ved Overenskomst ordnede Forhold. Eiheller kunne vi finde Forslaget under Nr. 18 enten hensigtsmæssigt eller retfærdigt. Det synes os mindre naturligt her, hvor der er Tale om Burderingen af den hele Eiendom med Hensyn til Løsningen af Majoratsbaandenes Betænkninger. Ordentl. Saml. 1870—71.

baandet, at fremfalde en særskilt Værdiansættelse af hvert enkelt Bøndested; og det er i Strid med Majoratssuccesforernes Ret, at denne Ansættelse sker paa et saa vilkaarligt Grundlag som de i de sidste 10 Aar foretagne Salg paa dette eller andre Majoratsgodser, ligesom det er aldeles usikkert, om denne Begunstigelse af den vedkommede Majoratsbesidder virkelig vil komme dem tilgode, som man egentlig vil begunstige paa Majoratets Bøstøining. Fremdeles finde vi den under Nr. 11 foreslaaede Sammensætning af Tarationskommissionerne uehdig. Det synes mindre rimeligt at indblande Lovgivningsmagten til Balget af Taratorerne, og navnlig er dette ikke retfærdiggjort ved en Henviisning til Loven af 8de April 1851 og 3die Marts 1852, ved hvilke der var Tale om Salg af Statens Gods. Men fornemlig maa vi anse en Bestemmelse som den under Nr. 21, hvor efter ingen Burdering og altsaa heller ingen Løsning af Majoratsbaandet kan finde Sted, naar enten det af Folkethinget eller det af Landsthinget valgte Medlem ikke er enigt med de 4 Andre i Værdiansættelsen, at være tvivlsaldende stiftet til at modvirke praktiske Resultater af Loven. — Endelig kunne vi ei heller finde de til § 20 stillede Forslag retfærdiggjorte, forsaavidt de gaa ud paa at tillægge Fæsterens Efterladte en Andel — der endog foreslaas sat til en Trediedel af Auktionssummen — uden at Fæstevangen hæves samtidig med Salget.

I det Mindretallet saaledes finder de af Flertallet foreslaaede Bestemmelser med Hensyn til Bøndernes Sikkring dels uhensigtsmæssige, dels stridende mod Retfærdighed, medens Flertallet ikke har kunnet finde Udkastets Bestemmelser tilstrækkeligt betryggende i denne Henseende, turde der vistnok være Opfordring til at forsøge en helt anden Vej, nemlig den, at lade Bøndergodset udenfor den ved Lovforslaget tilladte Løsning af Majoratsbaandet, men gjøre det til Pligt for den Majoratsbesidder, der vilde benytte Lovforslaget, at underkaste sig lignende Salgsplaner for det tilbageblivende Bøndergods som dem, der omtales i Lovforslagets § 20, sidste Stykke; men da denne Tanker ikke paa det nærværende Trin af Sa-